

# Jb kapitola 10.

[1] Život mě omrzel, dám teď volný průchod svému lkání, budu mluvit v hořkosti své duše. [2] Řeknu Bohu: Za svévolníka mě nepokládej, dej mi vědět, proč vedeš spor se mnou. [3] K čemu je ti dobré, že mě týráš? Zprotivil se ti výtvar tvých rukou, že dáváš zářit záměrům svévolníků? [4] Cožpak máš tělesné oči, což se díváš stejně jako člověk? [5] Jsou tvoje dny jako dny člověka, léta tvá jako dny muže, [6] že vyhledáváš můj přečin a že pátráš po mém hříchu? [7] Vždyť víš, že svévolník nejsem, a že nikdo nevysvobodí z tvé ruky. [8] Tvé ruce mě ztvárnily a udělaly se vším všudy, a teď najednou mě hubíš. [9] Prosím, upamatuj se, že jsi mě učinil jako hlinu a že mě obracíš v prach. [10] Což jsi mě nenalil do nádoby jako mléko a jako sýr nenechal srazit? [11] Přiděl jsi mě kůží a masem, propletls mě šlachami a kostmi, [12] nakládal jsi se mnou milosrdně, dals mi život a tvůj dohled střežil mého ducha. [13] Ale ve svém srdci ukryls toto - bylo to tvým úmyslem, to vím - : [14] že proti mě budeš ve střehu, jestliže zhřeším, že nenecháš bez trestu můj přečin. [15] Běda mně, kdybych byl svévolně jednal! Ač jsem spravedlivý, hlavu nepozvedám, hanbou přesycen vidím své pokoření. [16] Kdybych se pozvedal, jak lev bys mě honil, svoji divuplnou moc bys opět na mně zjevil. [17] Stavěl bys proti mně nové svědky, stupňoval své roztrpčení na mě, vystřídaly by se u mne celé voje. [18] Proč jsi mě vyvedl z matčina lůna! Kéž bych byl zhynul a žádné oko mě nespatřilo. [19] Byl bych, jako bych nikdy nebyl, byl bych nesen ze života matky k hrobu. [20] Což není mých dnů tak málo? Kéž by toho nechal a odstoupil ode mne, abych trochu okřál, [21] dřív než půjdu tam, odkud návratu není, do země temnot a šeré smrti, [22] do země temné jak mračno, do šera smrti, kde není řádu, kde záblesk svítání je jako mračno."